

[Mølgaard.]

med det? Vi vil skaffe tid til en bredere drøftelse af, hvordan man skal tilgodese alsidighedskravet bedre end i dag, og det mener vi at dette forslag giver mulighed for, idet det udsætter den allerede vedtagne lovs ikrafttræden et år, og i løbet af et år må selv dette folketing kunne klare at arbejde denne problematik igennem. Vi vil i hvert fald yde vort bidrag til det.

Lembourn (K.F):

Det glæder mig, at ministeren og regeringen i princippet er enig i, at man bør finde en eller anden form for konkurrence i æteren. Ministeren mente imidlertid, at det forslag, det konservative folkeparti har stillet, rummede så få konkrete oplysninger om, hvordan det skal gøres, at det ikke ville være muligt at tage endelig stilling til det.

Se, tanken er jo principielt at give mulighed for kommende selskaber, selvejende institutioner, hvad det nu måtte være. Det ville næppe være rigtigt, hvis vi her i folketinget på forhånd fastlagde regler for, hvem det skal være, og hvorledes en konkurrerende sender skal indrettes. Fremgangsmåden og udviklingen i dette må være sådan, at først vedtager folketinget en principiel lov, hvor der åbnes for konkurrencen, og så må vi se, hvad der sker. Når der så kommer mennesker, som ønsker at skabe en konkurrerende sender, ja, så må de henvende sig til regering og folketing og få en koncession, og derefter er det folketingets og regeringens opgave at udarbejde denne koncession og fastlægge reglerne for, hvorledes konkurrencen skal foregå. Derfor mener jeg ikke, det ville være rigtigt at gå videre, end vi har gjort i det forslag, vi har fremsat.

Hr. Chr. Christensen og andre ordførere har spurgt, om vi har råd til det. Mit svar til dem er det samme: det er ikke meningen med dette forslag, at vi nu skal fremtvinge en konkurrerende sender. Det kan vare et år eller to eller tre, det ved vi ikke noget om. Det, vi vil, er bare at sige til de mennesker, som måtte have interesse i det, at nu er muligheden der, og så må de prøve at gennemarbejde, hvordan de vil gøre det, og så må de komme til os med det.

Ministeren og hr. Ole Espersen mente, at en reklamefinansiering ville betyde et alvorligt fald i avisernes indtægter og dermed

fremme bladdøden. Hr. Ole Espersen fremstillede det sådan, at han havde en række konkrete oplysninger herom fra andre europæiske lande. Det undrer mig meget, for jeg har nogle helt andre oplysninger. Den statistik, der foreligger fra Finland og England, viser, at faldet i annonceporteføljen var 15 pct. det år, man indførte den konkurrerende sender, og derefter steg annonceporteføljen i nøjagtig samme takt, som den havde gjort i årene før. Det har altså vist sig, at der ikke var noget annoncetab.

Hr. Bernhard Baunsgaard, som i øvrigt mener sig berettiget til at afgøre, om jeg kan tænke eller ej, var inde på licensdelingen og mente, at en licensdeling eo ipso betyder, at man tvinger seerne til at betale licens til bestemte selskaber. Det behøver aldeles ikke at være tilfældet. Licensdelingen kan komme som en følge af en undersøgelse af brugen af de pågældende sendere og altså overlades til seerne selv at afgøre.

Ønsket om at bryde Danmarks radios monopol og få en konkurrerende radio- og tv-sender skyldes for det første, at et monopol inden for massemediekommunikation er et onde. De, der er modstandere af forslaget, går jeg ud fra ville anse det for uhyrligt, hvis man gennemførte et monopol inden for litteraturen med ét statsforlag eller én statsavis eller ét statsteater. På alle andre kommunikationsområder er der konkurrence, og man kan vel ikke påstå, at det ligefrem har skadet dansk teater og dansk film eller den danske forlagsvirksomhed, at vi har haft denne konkurrence.

Hr. Ole Espersen mente, at man havde dårlige erfaringer fra andre lande. Også dér har jeg andre oplysninger og helt andre vurderinger: man har tværtimod gode erfaringer fra andre lande.

Der skete det, at da man gennemførte det engelske ITV, fik man en betydelig forbedring af nyhedsudsendelserne, og underholdnings- og kulturafdelingerne fik flere udsendelser og bedre udsendelser, og de samme erfaringer har man gjort i andre europæiske lande.

Og så er hr. Ole Espersen inde på en uhyre farlig form for argumentation. Han siger, at dette at overlade til seerne at få en afgørende indflydelse på, hvilke programmer der skal frem, medfører eo ipso en kvalitetsforringelse. Mere udemokratisk kan man